

udarbejdet alternative lovforslag. Nogle medlemmer fandt, at den nuværende administrationsform burde opretholdes for at sikre opretholdelsen af den hittidige strenge administration af dispensationer. Andre medlemmer fandt, at det ikke i dag kunne anses for en naturlig opgave for centraladministrationen at varetage detailadministration af denne art, hvorfor administrationen foreslås varetaget af de sædvanlige fredningsmyndigheder.

Forslaget bygger på den sidste opfattelse. For at sikre en i øvrigt uforandret og for hele landet ens praksis, er det foreslået, at der skal foreligge ganske særlige forhold, og at fredningsnævnets medlemmer alle skal være enige, for at dispensation kan meddeles. Det følger heraf, at dispensation kun vil kunne gives, såfremt helt ekstraordinære forhold, som ikke kan ventes at komme frem i en række andre sager, gør sig gældende. Hertil kommer, at naturfredningsrådet i henhold til forslaget § 58, stk. 1, nr. 8, får mulighed for at indbringe eventuelle dispensationer for overfredningsnævnet. Det forudsættes i øvrigt, at fredningsnævnet orienterer den lokale bygningsmyndighed om sagen. Som følge af strandbyggelinens udvidede indhold forudsættes dispensation specielt meddelt, hvor der foreligger et reelt landbrugsbyggeri, jfr. ovenfor.

Bestemmelsen i *stk. 7* er ny. Der har ikke hidtil eksisteret muligheder for generelle reguleringer af strandbyggelinien. Dispensationsmyndigheden, ministeriet, har måttet indskrænke sig til at meddele dispensation for konkrete bygninger. I visse tilfælde, f. eks. hvor en af fredningsmyndighederne godkendt byplan medfører behov for et større antal dispensationer, vil det kunne være mere hensigtsmæssigt, at forbudslinien generelt flyttes eller eventuelt ophæves.

Dette bør dog kun ske ved ministeren efter høring af de rådgivende institutioner og byplanmyndighederne.

Bestemmelsen i *stk. 8* er ny, jfr. betænkningen s. 201-02.

Til § 47.

Gældende lovs § 25, stk. 2, 4 og 6.

Betænkning s. 155-58, 216-18 og 254-55.

De foranstaltninger, der kræver fredningsnævnets tilladelse, svarer til § 46, stk. 1, punkt 1, første led, idet dog bortses fra, at anbringelse af master, ændringer i terrænforhold og beplantning ikke er medtaget i § 47.

Stk. 1. punkt 1, om skovbyggelinien opretholder den nuværende bestemmelses definition af skovbegrebet og dens arealkrav, jfr. betænkningen s. 218. Ved anvendelsen af betegnelsen offentlige

skove er ikke tilsigtet nogen ændring i forhold til den hidtidige bestemmelses opregning: „de staten, kommuner, kirker, præsteembeder og offentlige stiftelser tilhørende skove, herunder plantager“.

Punkt 2 om søer og vandløb svarer helt til den nugældende bestemmelse. Med hensyn til afgrænsningen af begrebet en sø har ministeriet for kulturelle anliggender i cirkulærskrivelse af 14. februar 1963 givet udtryk for, at det ikke er afgørende for, om et givet område kan betegnes som en sø, at det er karakteriseret ved en åben, ubevokset vandflade, men at der herudover må tages hensyn til arten af en eventuel forekommende vegetation. Dersom søen f. eks. er under omdannelse til rørsump, mose og lignende, vil den fortsat være en sø af den i naturfredningsloven omhandlede art, så længe den er bevokset med såkaldt limnisk rørsump, d. v. s. vandplanter, herunder rør, der fordrer i hvert fald en del af året at have rødderne i vand. Først når rørsumpen overgår til egentlig eng, må søtilstanden være ophørt.

Punkt 3 om visse offentlige hovedlandeveje og landeveje indeholder en mindre udvidelse, idet vejbyggelinien er forøget fra 100 til 150 m, svarende til de under punkt 2 nævnte byggelinier ved søer og vandløb. Hertil kommer den udvidelse, der er en følge af, at byggelinien efter forslaget skal regnes fra eventuelle i henhold til vejbestyrelseslovens §§ 40 og 41 fastsatte byggelinier. Henvisningen til disse bestemmelser medfører i øvrigt, at bestemmelserne i § 47, stk. 1, punkt 3, finder anvendelse fra det tidspunkt, hvor der er fastsat en byggelinie i henhold til vejbestyrelsesloven, uanset at selve vejen endnu ikke er anlagt.

Stk. 2, punkt 1 og 2, svarer til § 46, stk. 4, punkt 1 og 2.

Punkt 3 indeholder en undtagelsesbestemmelse for bygninger, der er erhvervsøkonomisk nødvendige for landbrugs-, skovbrugs- og fiskerierhvervet, og som ikke anvendes til beboelse. Opførelse af beboelsesbygninger kræver således tilladelse. Den ændrede formulering tilsigter at undgå de omgælses-tilfælde, f. eks. i retning af opførelse af beboelsesbygninger uden betydning for landbrugsdriften, som den nuværende § 25, stk. 3, har givet mulighed for.

Punkt 4, medfører en ajourføring af den gældende undtagelsesbestemmelse for områder, hvor der inden lovens ikrafttræden, d. v. s. før 1. juli 1937, var påbegyndt en væsentlig, lovlig bebyggelse inden for de omhandlede byggelinier.

Bestemmelsen i *stk. 3* er ny. Den hjemler mulighed for en forenkling af administrationen, idet fredningsnævnet kan bestemme, at *stk. 1's* bestemmelser